

ganske mange penge på, og den borger, der ønsker at få netadgang og komme ud i den store verden, kan gøre det meget hurtigere, end nogen af os havde drømt om for bare få år siden.

Jeg har kun 9 år på bagen i dette Folketing, og alligevel har jeg været med til diskussioner, hvor man fra specielt Socialdemokratiets side er gået på talerstolen og har fremført det argument, at vi var nødsaget til at have en solidarisk ordning omkring telefonlinjer, fordi den mand, der boede ude på en lillebitte ø, som det kostede 11 mio. kr. at lægge en telefonledning ud til, selvfølgelig ikke selv skulle betale de 11 mio. kr., mens jeg, der bare kan ringe og sige: »Vi I åbne en ekstra linje?«, som de så kan åbne elektronisk, ja, jeg skal betale langt mere, end det koster.

Den solidariske løsning har man brugt som argument for, at vi skulle have et monopol. Det behov er der ikke længere, det er forsvundet helt og aldeles bare på de 9 år eller måske endda kun på de sidste 5 år. Og det kommer til at gå endnu hurtigere.

Enhedslisten ville gerne have, at vi stoppede Jordens rotation og den teknologiske udvikling i angst for, at nogle store, multinationale amerikanske selskaber skal løbe med det hele, men dertil er kun at sige, at hidtil har vi i Danmark formået at udklække ganske mange små og mellemstore virksomheder, som i det lange løb har været i stand til at yde de store amerikanske giganter en ganske væsentlig konkurrence. Men hvis de skal blive ved med at føle sig velkomne i Danmark og ikke kun være bosat i Danmark af fædrelandskærlighed, men også fordi der er nogle muligheder, ja, så skal vi altså sørge for at få de sidste dele af teleliberaliseringen gennemført.

Jeg nærer bestemt ikke bekymring for, at de store amerikanske selskaber skal løbe med det hele, for det er jo hr. Frank Aaen og de andre 5,2 millioner danske forbrugere, der afgør, hvem de vil handle hos. Og hvis der er danske virksomheder, som får lov til som følge af teleliberaliseringen at skabe sig en markedsplads, så kan de få tilpas meget fat i jorden til, at hr. Frank Aaen og jeg selv og andre kan handle hos dem, og så kan vi fravælge de store multinationale amerikanske selskaber, hvis vi ikke bryder os om de produkter, de har. Men hvis vi isolerer os og tror, at vi ved at beskytte et enkelt statsligt monopol i Danmark kan holde alt det onde væk, ja, så svækker vi vores egen position.

Det er et pluralistisk system, det er et system, hvor der er masser af små aktører, som får lov til at vokse sig store, og det er i det system, at man har det ægte frie valg. Det har vi ikke, hvis vi laver vores egen statslige mastodont og håber på, at den kan konkurrere mod de store amerikanske. Det kan den ikke, end ikke hvis den fik hele statskassen stillet til rådighed – for dér har hr. Frank Aaen ret: de store selskaber omsætter årligt for langt mere end det danske bruttonationalprodukt. Men små, vakse firmaer kan skabe sig nicher og vokse sig store, og det skal vi sørge for.

Tele Danmark har i dag en aktiestruktur, som gør, at der både er A- og B-aktier, og jeg håber, at vi, når vi når længere frem og forligspartierne er parat til at få solgt aktierne, også får løst problemet omkring disse A- og B-aktier, sådan at der bliver tale om et fuldstændigt salg af aktierne, så Tele Danmark bliver et 100 pct. privat selskab, og statens rolle kun er som den, der giver licenser og sørger for, at de opfører sig ordentligt i konkurrencen om det store marked.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg kan ikke lade være med at gøre følgende bemærkning på baggrund af det, som hr. Kim Behnke sagde:

Man vidste godt, at der var et forlig, og man vidste godt, at Venstre og De Konservative ikke kunne gøre mere ved den sag. Men alligevel fremsætter man dette forslag, fordi man blot er interesseret i at få en debat om det!

Jeg ved ikke, hvordan Venstre og De Konservative har det med dét, men jeg kunne i hvert fald høre på en af talerne, at man var meget optaget af denne retorikmetode. Men er det ikke at føre Folketinget og folkestyret ned på et plan, hvor det kun er retorikken, det drejer sig om? For hr. Kim Behnke kender jo disse partiers grundlæggende synspunkter, også i forbindelse med finansloven.

Er det en måde at behandle folkestyret og demokratiet på? Ville det ikke have været mere rigtigt, hvis man havde sagt: Vi vil have nogle store, åbne debatter – forespørgsler, eller hvad ved jeg – så vi virkelig kunne være kommet til bunds i det, i stedet for denne slags, ja, jeg ved ikke engang, hvad man kan kalde det?